

Не можъ съ перо да опишъ добрына-та на добрыя и праведныя языкъ. Богъ слави, и душъ-тъ свети; изъ злыя языкъ отрова капе, която трови душъ-тъ и тѣло-то. Пази се брате! отъ злобна и лукава языка; защо зло-то сѣе, а добро-то корени, като ще, черно-то прави бѣло, а бѣло-то черно. День и нощъ се труди да приведе сѣщи-тѣ братя въ крамола, пріятели въ неприятелство, дружина въ раздѣленіе, почтенны въ укоризна, съ една речъ: добро-то въ зло; ядъ-а отъ языкъ-а на лукавый человекъ е подобенъ на яда отъ языка Аспидинъ. (Псал. 139, 3.) Брате милый! най-първо те съвѣтувамъ да пазишъ языка си, и да му не давашъ друго да говори, освѣнъ онова, което Царь умъ удобри. За това много и премного да надстоявашъ, щото и дѣца-та си да поучавашъ. Нехвелито-то естие зло струва на стомаха, за това по-добрѣ е да го изблювашъ; а злы речи да задържашъ; защо кога-то щешъ можешъ ги изблю: но като ги изблюешъ не се вече врыщятъ. Кога си сѣрдитъ, не говори нищо, нито на слуга-та си, нито на сына си, нито никому.

Ный человекъ сме прилични на бродове, които се лѣемъ по тъмныя този свѣтъ, като бродове по солена-та морска вода. Море-то стои, но бродове-тѣ по него се лѣжатъ: единъ тукъ, други тамъ.—Бойсе брате, отъ море-то! не се лѣни въ добро-то време [въ младость;] не спи до послѣдны зоры. На плаванье-то Господарь